

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.78/2023/13.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2023. május 19. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének előkészülete miatt vádlott1 ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2022. december 8. napján kihirdetett 20.B.66/2022/15. számú ítéletét megváltoztatja.

vádlt1 terhére megállapított bűncselekményeket 2 rendbeli zaklatás vétségének [Btk. 222. § (1) bekezdés (2) bekezdés a) pont] minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 2 (kettő) év fegyházbüntetésre, a közügyektől eltiltást 3 (három) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítja.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2022. december 8. napján kihirdetett 20. B. 66/2022/15. számú ítéletével vádlott1at bűnösnek mondta ki 2 rendbeli, a Btk. 160. § (3) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés előkészületének bűntettében.

[2] Ezért őt többszörös visszaesőként, halmazati büntetésül 3 év 6 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által 2021. november 27-től előzetes fogvatartásában töltött időt. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett továbbá az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[3] A tárgyaláson jelen volt ügyész a kiszabott büntetés súlyosítása, míg a vádlott és védője téves minősítés és emiatt a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[4] Az ügyészség fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtett álláspontja szerint a törvényszék által megállapított tényállás és jogi minősítés helytálló. Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a büntetés kiszabása körében értékelendő súlyosító körülményeket, véleménye szerint azonban a bűncselekmény megkezdésének elmaradása nem enyhítő körülmény. Érvelése szerint a törvényszék túl nagy jelentőséget tulajdonított a vádlott személyiségzavarának és a részbeni beismerő vallomásának. Mindezekre tekintettel a szabadságvesztés büntetés tartamának súlyosítását indítványozta.

[5] A védő a fellebbezése rövid indokolásában a védőbeszédében elmondottakat fenntartotta, azt nem kívánja megismételni. Kérte azokat a fellebbezése indokolásaként kérte figyelembe venni, különösen a cselekmény minősítése, illetőleg a büntetés enyhítése körében kifejtetteket. vonatkozóan. Becsatolta a vádlott édesanyjának hozzá írt levelét, melyben megbocsátott a vádlottnak és kérte ennek figyelembe vételét a másodfokú bíróságtól. Ebben a levélben az édesanya saját szavaival megfogalmazta, hogy az emberölés előkészülete büntetnének elkövetését ő maga nem tartja megállapíthatónak, ezt nem tudja elfogadni.

[6] A Fellebbviteli Főügyészség a BF.5/2023/10. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a törvényes keretek között lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a bizonyítékok okszerű és az iratok tartalmával megegyező értékelésével hibátlan és teljes történeti tényállást állapított meg, mely megalapozott és irányadó a másodfokú felülbírálat során. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, valamennyi, a tárgyalás anyagává tett bizonyítékot az iratok tartalmának megfelelően ismertetett, azokat egyenként és összességükben értékelte. Érvelése szerint a törvényszék helyesen mutatott rá, hogy a hozzátartozónak minősülő sértettek nyomozás során tett vallomása törvényes bizonyítékként felhasználható. Az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelési tevékenysége logikus és ésszerű, az irányadó tényállásból pedig okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a bűncselekmények minősítése is törvényes.

[7] A védői érvelésre tekintettel kifejtette a minősítéssel kapcsolatban, hogy a 3/2019. BJE értelmében bűncselekmény elkövetésére irányuló szándék felhívás nélküli kinyilvánítása is alkalmas lehet bűncselekmény megállapítására, ehhez elegendő, ha a szándék meghirdetője a saját elszánását, eltökéltségét jelenti be és az abszurdnak, tréfának a

bejelentés körülményei alapján nem tekinthető. Álláspontja szerint a gondolatközlés konkrét, ha az elkövető a véghezvitel módját, a célba vett személyek körét meghatározza, az elkövetésre irányuló szándék komolyságát pedig nem az elkövető szempontjából, hanem a külvilágban megjelenő magatartást érzékelő személyek oldaláról, az e személyekre gyakorolt hatás alapján kell megítélni.

[8] Az ügyészi álláspont szerint komoly elhatározást bizonyít az emberölés elkövetésére vonatkozó olyan akarat nyilvánítás, amely megvalósításának reális lehetősége nem zárható ki. Jelen ügyben pedig a sértettek tisztában voltak azzal, hogy a vádlottat lőfegyverrel visszaélés büntette miatt már elítélték, így korábban biztos volt fegyvere és az is ismert volt előttük, hogy vádlottal szolgált a francia idegenlégióban. A főügyészség szükségesnek tartotta kiemelni, hogy sértett sértett a nyomozati vallomásában beszámolt arról is, hogy előfordult korábban, hogy arra ébredt fel, hogy a vádlott fegyvert tartott a fejéhez. Azt, hogy a sértettekben kialakult félelemérzet valós volt, álláspontja szerint bizonyítja az is, hogy rendőri segítséget kértek. Hangsúlyozta, hogy a vádlott az ölési szándékát még a kikerkező rendőrök előtt is hangoztatta, a cselekményének végül a rendőri intézkedés vetett véget. Utalt továbbá az 5/1999. BJE II. pontjára, mely szerint az emberölés előkészületének büntette többrendbelinek minősül, ha az alanyának célja több ember megölésére irányul.

[9] A büntetés kiszabása körében arra mutatott rá, hogy az enyhítő körülmények köréből mellőzendő az elkövetés megkezdésének elmaradása, illetőleg a vádlott bűncselekmény megvalósítását megkönnyítő személyiségzavara is, mivel illet az eljárás során beszerzett igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény nem tartalmaz. A vádlott terhére kell azonban értékelni az önhibából eredő ittas állapotot, hogy közeli hozzátartozói sérelmére követte el a cselekményt, más büntetőeljárás hatálya alatt állt, illetve, hogy a visszaesői minőséget megalapozóan túl is büntetett előéletű, továbbá, hogy a terhére rótt bűncselekményeket a szabadulását követő igen rövid időn – 2 hónapon – belül követte el. Ezen túlmenően az ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezései törvényesek.

[10] Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltást lényeges tartamban súlyosítsa, a jogi indokolást egészítse ki az átiratban írtak szerint, és a kiszabott büntetésbe rendelje beszámítani a másodfokú eljárás befejezéséig letartóztatásban töltött időt.

[11] Az ügyész, a vádlott és a védő által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 598. § (2) bekezdés II. fordulata alapján tartott tanácsülésen a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körűen bírálta felül.

[12] A teljes körű felülbírálatra tekintettel a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[13] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során az eljárási szabályokat betartotta, eljárási szabálysértésre, ezen belül hatályon kívül helyezést eredményező abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre a jogosultak sem hivatkoztak. Az elsőfokú bíróság az előkészítő ülést a Be. LXXVI. fejezetében írt szabályok betartásával folytatta le. A vádlott felé intézett figyelmeztetések a jegyzőkönyv tanúsága szerint mindenre kiterjedőek voltak és megfeleltek a törvényi előírásoknak.

[14] Az elsőfokú bíróság a 2022. szeptember 26. napján tartott előkészítő ülésén hozott végzésével megállapította, hogy az NF. 2104-49/2021. számú vádiratban írt tényállás a vádtól eltérően a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző zaklatás vétségének is minősülhet és helyesen foglalt állást, hogy erre tekintettel az eljárás előkészítő ülésén nem fejezhető be. Ezért a vádról a Be. 503. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson határozott, melyet – mivel annak törvényi akadálya nem volt – a Be. 508. § a) pontja alapján nyomban megtartott.

[15] A törvényszék a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg, a megalapozott tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta.

[16] A vádlott tagadta, hogy ténylegesen meg akarta volna ölni a hozzátartozóit. Ezzel együtt a vádiratban írtakat, az általa tett kijelentéseket és tanúsított magatartást ténybelileg nem vitatta, illetve azt nyilatkozta, hogy a valószínűleg úgy történhetett. Azonban mindvégig arra hivatkozott, hogy az általa elfogyasztott rendkívüli mennyiségű alkohol hatása alatt állt, így valójában a történetekre nem is emlékszik, a terhére rótt és elismert megjegyzéseket józanul nem tette volna. A történeteket nagyon sajnálta és nem vitatta, hogy a vádiratban leírt szavak riasztóak. Azonban egyrészt nincs olyan katonai múltja, hogy félelmet keltsen, másrészt egyáltalán nem volt benne olyan szándék, hogy a vádiratban írt fenyegetéseit valóra is váltsa, vagyis az ölési szándéka hiányzott.

[17] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást akkor, amikor a vádlott két hozzátartozójának – sértett1 és sértett2 – a nyomozás során tett vallomását felolvasással tette a bizonyítási eljárás részévé, figyelemmel arra, hogy a tárgyaláson már éltek mentességi jogukkal, de mivel a vallomásukat a Be. 176. § (1) bekezdés a)-d) pontjában írt törvényes figyelmeztetések után tették, azok a Be. 177. § (4) bekezdése alapján törvényes bizonyítékként felhasználhatók.

[18] A törvényszék felolvasással tette a bizonyítási eljárás részévé a szakértő1, szakértő2 és szakértő3 szakértők által jegyzett igazságügyi elmeorvosszakértői véleményt, a hangfelvételtől készült feljegyzést, a 2021. november 27-i rendőri jelentéseket, továbbá rendőr főtörzsőrmester1, rendőr főtörzssászlós és rendőr főtörzsőrmester2 tanúk vallomását is.

[19] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a [18] bekezdéstől a [31] bekezdéséig ismertette a rendelkezésre álló és a bizonyítási eljárás részévé tett releváns bizonyítékokat és indokát adta annak, hogy a vádlott részbeni ténybeli beismerő vallomásán túlmenően a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg. Indokolási kötelezettségének a törvényszék teljes körűen eleget tett.

[20] A fentiek alapján, a bizonyítékok összevetése, mérlegelése után az elsőfokú bíróság az ítélet [14] bekezdésétől a [17] bekezdéséig a vádlott esetében terhelő tartalmú történeti tényállást állapított meg. Ez a tényállás azonban a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjai alapján megalapozatlan, mivel iratellenes és tényből további tényre helytelen következtetést tartalmaz.

[21] A másodfokú bíróság eljárásának és döntésének a tényálláshoz kötöttsége szervesen kapcsolódik a felülmérlegelés tilalmához, ahhoz hogy a bizonyítékokat az elsőfokú bíróság ítéletétől eltérően értékelni, és ennek alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást megállapítani, a tényállást módosítani – kiegészíteni, helyesbíteni – a másodfokú bírósági eljárásban általában véve tilos. Ez csak akkor és abban a körben megengedett, ha és amennyiben a törvény tételes szabálya erre külön felhatalmazást ad, ahogy azt a Be. – jelen ügyben is releváns – 593. § (2) bekezdése teszi.

[22] Ennek értelmében amennyiben a másodfokú bíróság az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése során az elsőfokú bíróságtól eltérő tényeket állapít meg, az eltérő tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat eltérően értékelheti. A másodfokú bíróság teljes körű felülbírálata során történő jogi értékelése csak akkor alapulhat azon a tényálláson, amelyet az elsőfokú bíróság megállapított, ha az megalapozott, azaz mentes a Be. 592. §-ában felsorolt hibáktól.

[23] A másodfokú bíróság tényálláshoz kötöttsége tehát – főszabály szerint – a megalapozott tényálláshoz kötöttséget jelent. Amennyiben az elsőfokú ítélet részleges megalapozatlanságban szenved, ennek kiküszöbölése a másodfokú bíróság mérlegelést nem tűrő, kategorikus törvényi kötelezettsége. A részleges megalapozatlanság kiküszöbölésének másodfokon igénybe vehető eszközei változatlanok és teljes körűek. A tényállás hiányosságának pótlása, felderítetlenségének megszüntetése, az iratellenesség kiküszöbölése, avagy a helyes ténybeli következtetés levonása nem esik a felülmérlegelés tilalma alá, hanem éppen a megalapozatlanság orvoslásának törvényes eszköze.

[24] A fentiek alapján tehát az rögzíthető, hogy az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összességében értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Emellett azonban alapvető követelmény a bizonyítékok értékelése során, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége sem lehet korlátlan: annak ésszerűnek, irathűnek és a logika szabályainak megfelelőnek kell lennie (BH1996.246. döntés indokolása). Mindezen alapvetések mentén az elsőfokú ítélet megalapozatlansága, és az indokolás fogyatékosága orvosolandó.

[25] Az ítéltábla álláspontja szerint a ténymegállapításra irányuló kötelezettségének a törvényszék maradéktalanul eleget tett, azonban az ítélet indokolásában írt tények is a tényállás részét képezik.

[26] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

[27] A másodfokú bíróság álláspontja szerint jelen esetben a törvényszék ítéletének tényállása az ítélet indokolásában írt ténymegállapítások miatt megalapozatlan. A Fővárosi Ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján kiküszöbölhetőnek találta az ítélet megalapozatlanságát.

[28] Az eltérő minősítés megállapítására irányuló védelmi fellebbezések megalapozottak.

[29] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

[30] Az ítéltábla álláspontja szerint azonban az általa megállapított tényállásból helytelen jogi következtetést vont le a törvényszék a vádlott terhére rótt bűncselekmény minősítésével kapcsolatosan, és az erre vonatkozó, az ítélet [32]-[38] bekezdésében rögzített jogi indokolással az ítéltábla nem értett egyet, álláspontja szerint megalapozatlan a vádlott ölési szándékára levont elsőbírói következtetés. Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a vádlottnál fennálló tudati tények tekintetében az ítéletében rögzítettek szerint foglalt állást.

[31] A törvényszék az ítélet [33] bekezdésében maga is hivatkozott a vádtól eltérő minősülés lehetőségére, ezt végzésben meg is állapította. A törvényszék az ítélet fent hivatkozott bekezdésében a vádtól eltérő minősülés lehetőségének megállapítását azzal indokolta, hogy a vádlott vádiratban írt, a sértettek felé megnyilvánuló cselekvősége – mivel azt a vád szerint, a házba bejutás érdekében fejtette ki – nem lépte túl a fenyegetés kereteit, ölési akaratának kinyilvánítása általánossága miatt alkalmatlan bűncselekmény megállapítására.

[32] Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék ez utóbbi megállapítása a saját gondolatmenete alapján sem foghat helyt, hiszen az általa hivatkozottak nem bűncselekmény megállapítására alkalmatlanok, hanem más bűncselekmény megállapítását alapozhatják meg, mint ahogyan a törvényszék is csupán a vádtól eltérő minősítés lehetőségét állapította meg.

[33] A törvényszék azonban tévesen következtetett arra, hogy a vádlott a sértettekől halálfélelmet váltott ki, valós ölési szándéka volt. Ezt ugyanis cáfolja a sértett, sértett által tett telefonos bejelentés hanganyaga is, mely a bizonyítási eljárásban ismertetésre került, s melyben a bejelentő a legkisebb mértékben sem utalt arra, hogy az ő és édesanyja életét veszélyben érzi és a vádlott részéről komolynak tartja az ölési szándékot. Erre utal önmagában az a tény is a másodfokú bíróság álláspontja szerint, hogy a bejelentésre is a reggeli órák óta tartó vádlotti magatartás után csak a kora délutáni órákban került sor.

[34] Ezen túlmenően a törvényszék által hivatkozott, a Nemzeti Szakértői és Kutató Központ Orvosszakértői Intézet Igazságügyi Pszichiátriai és Szakpszichológiai Osztálya által jelzett OSZ 1905/2022. számú, jelen ügyben készített igazságügyi szakértő vélemény az ítéletben hivatkozott – és egyértelműen szakértői kompetenciába tartozó – kérdésben nem tartalmaz olyan megállapítást, melyet az ítélet [30] bekezdésében rögzített a törvényszék és mely szerint „a vádlott személyiségzavarának jellegéből, valamint az alkohol nála szokványos ittaságot kiváltó hatásából együttesen megállapítható, hogy ha valaki megakadályozza szenvedélye beteljesítésében, megsemmisítését is kívánhatta”. Az ítélet indokolásának ezen megállapítása ebben a tekintetben iratellenes, ezért ezt mellőzi a Fővárosi Ítéltábla.

[35] Az ítéltábla utal arra is, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint komoly elhatározást bizonyít az emberölés elkövetésére vonatkozó olyan akaratnyilvánítás, amely megvalósításának reális lehetősége nem zárható ki. A BH1975.154. számú jogesetben rögzítettek szintén az egységes ítélkezési gyakorlatot tükrözik, mely szerint emberölés büntetnének előkészülete csak akkor állapítható meg, ha a terheltben a sértett megölésére irányuló konkrét szándék kialakult.

[36] Jelen esetben azonban a bizonyítási eljárás részévé tett sértetti tanúvallomások alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint a törvényszék tényből tényre helytelenül következtetett, ami a másodfokú eljárás során helyes ténybeli következtetés útján orvosolható, sőt, a fentiekben kifejtettek szerint orvosolandó is.

[37] sértett1 feljelentésének tartalma szerint korábban már 6 alkalommal fordult elő, hogy az egyébként normálisan viselkedő vádlott alkoholos befolyásoltság alatt a bejárat ajtajukat ököllel ütötte – mint jelen esetben – és azt ordibálta, hogy meg fogja őket ölni – mint jelen esetben. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a fentiek alapján a törvényszék tényből tényre helytelenül következtetett, másrészt iratellenes megállapításai alapján téves következtetést vont le a vádlott tudattartamát, ölési szándékát illetően, A vádlott ölési szándékára levont következtetés tényből tényre való téves következtetésen alapult, a fentiek alapján nem állapítható meg ítéleti bizonyossággal, hogy a vádlottban a sértettek megölésére irányuló konkrét szándék kialakult volna.

[38] A következetes, a BH 2015. 322. eseti döntésben is kimunkált ítélkezési gyakorlat szerint az emberi élet kioltására alkalmas lőfegyver beszerzése egyértelműen megteremti az emberölés véghezviteléhez szükséges eszközt. Miután azonban a cselekmény célzatos, azaz kizárólag egyenes szándékkal valósítható meg, a lőfegyver beszerzésével akkor követhető el az előkészületi cselekmény, ha arra az emberölés véghezvitele érdekében – vagy azért is – került sor. Jelen esetben erre utaló adat nem merült fel, a vádlott semmi nem tett az élet kioltására irányuló fenyegetése eszközének beszerzése iránt, cselekménye egyértelműen az alkoholos befolyásoltság alatti kontrollálatlan cselekmény volt, az emberölés büntettének előkészülete megállapíthatóságához alappal nem szolgálhatott.

[39] A fentiek alapján az ítéltábla az emberölés büntettének előkészületét a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, az iratellenes megállapítások mellőzésével és tényből tényre való helyes logikai következtetés után nem látta megállapíthatónak, azonban a vádlott terhére a Btk. 222. § (1) bekezdésébe ütköző de a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő és a sértettek számához igazodóan 2 rendbeli zaklatás vétségét a törvényszék által megállapított és a másodfokú felülbírálat során módosított tényállás alapján kétséget kizáró módon megállapíthatónak tartotta.

[40] A Btk. 222. § (1) bekezdése szerint aki abból a célból, hogy más megfélemlítsen, vagy más magánéletébe, illetve mindennapi életvitelébe önkényesen beavatkozzon, őt rendszeresen vagy tartósan háborgatja, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, zaklatás vétségét követi el. A (2) bekezdés a) pontja szerinti zaklatás vétségét az követi el, aki félelemkeltés céljából más vagy rá tekintettel hozzátartozóját személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó büntetendő cselekmény elkövetésével megfélemlíti.

[41] A bűncselekmény elkövetésével való megfélemlítés törvényi fordulatának vizsgálatakor azt kell szem előtt tartani, hogy a fenyegetés olyan súlyos hátrány kilátásba

helyezése, amely alkalmas arra, hogy a megfenyegetettben komoly félelmet keltsen. A zaklatásnál ehhez a törvényi tényállás alapján célzat is társul, nevezetesen az, hogy az elkövető a sértettet, vagy rá tekintettel hozzátartozóját azért fenyegeti meg, hogy benne a félelem valóban ki is alakuljon. A fenyegetés csak akkor tényállásszerű, ha az személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó cselekmény elkövetésére irányul.

[42] Jelen esetben a fentiek alapján a másodfokú felülbírálat során is irányadó tényállás alapján 2 rendbeli, a Btk. 222. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás vétségének elkövetésére vonható le jogi következtetés. E bűncselekmény minden tényállási eleme megvalósult, hiszen a vádlott az édesanyját és a testvérét személy elleni erőszakos bűncselekmény elkövetésével fenyegette meg félelemkeltés céljából. A bűncselekmény rendbelisége a passzív alanyok számához igazodik.

[43] A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a törvényszék ítéletének [35] bekezdésében írtak – mely szerint a törvényszék „a közvádlónak a vádlott büntetőjogi felelősségre vonására irányuló akaratát nem a vádiratban leírt tényállásra, hanem az általa megfogalmazott minősítésre alapítva, a bizonyítékokból ez utóbbinak megfelelő tényeket tartott megállapíthatónak és a bűnösséget is a minősítést szerinti bűncselekményben állapította meg” – nem helytállóak, tekintettel arra, hogy teljes mértékben ellentétesek olyan alapvető büntetőjogi elvekkel, miszerint a bíróságot nem a vádirati minősítés, hanem a tényállás köti, illetőleg a bizonyítékokat önmagukban és összességükben – nem pedig a vádirat minősítésnek megfelelő tényeket kiragadva – kell értékelni a megalapozott tényállás megállapítása során.

[44] Összességében tehát a kifejtettek alapján az ítéltábla a törvényszék által megállapított és a felülbírálat során is irányadó tényállás alapján a vádlott büntetőjogi felelősségét a Btk. 222. § (1) bekezdésébe ütköző de a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő – a sértettek számához igazodóan 2 rendbeli – zaklatás vétsége megállapítására alkalmasnak tartotta.

[45] A Btk. fenti bűncselekményt két évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni.

[46] Jelen esetben a vádlottal, mint a Dunakeszi Járásbíróság 2021. május 28. napján jogerőre emelkedett 20.B.44/2021/18. számú ítélete folytán -mivel az ott kiszabott szabadságvesztés büntetésből 2021. október 7. napján, tehát a jelen ügy tárgyát képező cselekmény elkövetéséig három éven belül szabadult - jelen ügyben már többszörös visszaesővel szemben a Btk. 89. § (1) bekezdésében, illetve a Btk. 80. § (3) és a 81. § (2) bekezdésében írtakra tekintettel, halmazati büntetésül 3 hónaptól 4 év 6 hónapig terjedő törvényi keretek között szabható ki szabadságvesztés büntetés, a középérték a Btk. 80. § (2) bekezdése alapján 2 év 4 hónap 15 nap.

[47] A vádlott javára értékelte az ítéltábla a részbeni beismerését, a másodfokú eljárás során csatolt nyilatkozatok által is kifejezett sértetti megbocsátást. Azonban a terhére kellett értékelni a többszörös visszaesői minőséget megalapozó elítéléseken túli elítéléseit is, illetve hogy közeli hozzátartozói sérelmére, továbbá ittas állapotban követte el a cselekményét, továbbá hogy a terhére rótt bűncselekményeket a szabadulását követő igen rövid időn – 2 hónapon – belül követte el. A javára értékelendő a nyomozati iratok 221. naplószáma alatt elfekvő, jelen ügyben készült igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény megállapítása, miszerint a vádlott feltárt személyiségvonásai kevert személyiségzavar kialakulására jellemzőek.

[48] Mindezen bűnösségi körülményekre tekintettel az ítéltábla álláspontja szerint a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok kizárólag szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetők el, különös tekintettel arra, hogy a korábbi elítéléseket is figyelembe véve kizárólag ez a büntetési nem alkalmas arra, hogy a vádlottat visszatartsa a jövőben bűncselekmény elkövetésétől.

[49] A másodfokú bíróság fentiek alapján az enyhébb minősítésre is tekintettel a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 2 évre enyhítette, ezzel arányosan a közügyektől eltiltás tartamát is csökkentette 3 évre. A szabadságvesztés végrehajtási fokozata a Btk. 37. § (2) bekezdés b) pontjának ba) alpontja alapján fegyház, mivel a két évi szabadságvesztés büntetést többszörös visszaeső vádlottal szemben szabta ki a bíróság. A vádlott a Btk. 38. § (4) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú ítélet rendelkező részben írt változtatása ellenére sem bocsátható feltételes szabadságra, mivel a többszörös visszaeső vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést fegyházban kell végrehajtani.

[50] Az ítéltábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelte beszámítani a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta letartóztatásban töltött időt.

[51] A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

Budapest, 2023. május 19.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette s.k.

Dr. Szabó Éva s.k.
előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 20.B.66/2022/15. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 6.Bf. 78/2023/13. számú ítéletében írt változtatással vádlottl tekintetében 2023. május 19. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2023. május 19.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke